

en Postanvisning kan sende et Beløb, som ikke overstiger 30 Kr., over hele Landet for 8 Øre, fra Skagen til Gødser, fra Bornholm til Vestkysten; men vil jeg sende et saadant lille Beløb mellem to Brevsamlingssteder under samme Postkontor, kan jeg ikke faa det sendt for den Betaling, idet jeg ikke der kan benytte Postanvisninger. Hvis jeg vil forsende 2 Kr. fra det ene Brevsamlingssted til det andet, saaledes at de skulle passere Postkontoret i Købstaden, skal jeg betale 24 Øre. Det har ofte forekommet i min Praksis, at jeg har skullet sende et saadant ringe Beløb til det nærmeste Brevsamlingssted, men har maattet betale 24 Øre derfor, medens jeg havde kunnet sende det fra Bornholm til Skagen for 8 Øre. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om der ikke kunde gøres noget ad administrativ Vej eller mulig bødes derpaa ved en Rettelse, altsaa ved Hjælp af en Lovændring. Det har ganske vist ikke saa megen Betydning, men det har dog alligevel noget at sige. I hvert Fald er der her noget, der maa siges at være underligt; der maa absolut være et Hul paa det Omraade. Hvorfor kan jeg f. Eks. ikke faa sendt Penge fra Rødvig til Klippinge for samme Betaling som fra Rødvig til Skagen. Nej, siges der, for Postanvisninger kunne ikke benyttes, naar de kun skulle passere eet Postkontor, fordi det er en Postanvisning fra et Kontor til et andet. Men naar jeg saa sender et Brev fra Rødvig til Klippinge, kan jeg da vel sende det for 4 Øre? Nej, det koster 8 Øre, for saa siges der, at Bestemmelsen om de 4 Øre gælder kun inden for samme Brevsamlingssted. Altsaa Postvæsenet fortolker Postloven saadan, at det under alle Omstændigheder sørger for, at det bliver Postvæsenet, der kommer til at tjene derved, — det er jo i og for sig meget prisværdigt set fra Administrationens Side, men derved fremkomme disse modsigende Fortolkninger paa de forskellige Omraader.

Jeg har endnu et enkelt Spørgsmaal at fremdrage. Jeg har ikke haft Ordet før under Finanslovens første Behandling, og ærede Medlemmer ville derfor nok tillade mig, at jeg lægger Beslag paa en lille Smule Tid; jeg skal for øvrigt skynde mig saa meget, jeg kan. Jeg ønsker blot at sige Tak for en Post paa 3,100 Kr., som er sat ind paa § 18 under Landbrugsministeriets Budget, nemlig til Oprettelsen af en Raketstation ved Stevns. Der har intet Redningsvæsen været før, skønt det har været tiltrængt i høj Grad. Nu har en

Del af Beboerne ansøgt om at faa en Redningsstation, og Ministeriet har altsaa velvilligt imødekommet Beboernes Ønske ved at foreslaa en Bevilling dertil. Jeg skal udtale min ublandede Tilfredshed med dette. Stevns Kyst er, som enhver ved, meget farefuld; den stiger lodret op; underneden er der en Bræmme af Strand, men naar Vandet gaar højt, og Bølgeslaget stiger, er der ingen Strandbred under den stejle Klippekystr; saa ligger Klipperne ganske lodret ned til Vandet. Derfor er det meget farefuldt, naar Skibe slaas ind mod Kysten med Paalandsvind, for der er ikke Tale om, at de kunne reddes ved Hjælp af deres egne Baade eller ved Redningsplanker, Redningskranse eller sligt, thi enhver, der prøver paa at komme i Land, vil blive kastet op imod Klipperne. Naar der alligevel ikke er sket nogen væsentlig Ulykke paa det Sted, kan det vist nok tilskrives de kække og raske Beboeres Beslutsomhed og Dygtighed i saadanne paa-kommende kritiske Tilfælde.

Det skete f. Eks. ved Stormfloden 1872, at et Skib strandede, og de raske Fiskere lode sig hisse ned i Bølgeskummet ad den stejle Klippevæg med Tov om Livet og reddede paa den Maade flere Søfolk fra den visse Død. Jeg skal ganske kort meddele et Tilfælde, som skete for to Aar siden tæt ved Rødvig. Der strandede en tysk Slup med tre Mand lige under den stejle Kyst; den stod paa det Sted, hvor der til daglig findes Strandbred, og der var ikke Tale om, at nogen kunde reddes, thi Redningsapparater eller Raketapparater havde man ikke der og havde aldrig haft dem. Men da var der en rask, kvik, stærk Mand, af hvilke der findes mange paa dette Sted, som var saa beslutsom, at han straks tilvejebragte ved egen Opfindelse et interimistisk Raketkastningsapparat. Der var en af de stærkeste Mænd med en rigtig kraftig, solid Arm, med Muskler som det bare Jern, og han kastede et Lod, et almindeligt Vægtlod af Jern, hvortil der var fastgjort en Line, skønt det ikke var saa kort et Stykke Vej at kaste det, mod Vind og Storm ud mod Skibet, saa at Linen fik fat i Skibet. Man lavede saa en Redningsstol, saadan som man havde set den andetsteds eller mulig fandt paa at lave den ved egen Snille eller maaske efter Beskrivelse, men, som sagt, man lavede en Redningsstol, saaledes som man bruger den paa Vestkysten af Jylland eller paa Bornholm, halede Stolen til Skibet, fastgjorde Linen til Masten og reddede de tre Mand paa den Maade. Jeg tror nok, at saa-